

עומר -רקפת וינר

רקפת: זה בסדר אם אעשן בסטודיו?

נעמי: פעם עישנתי, כך שאין לי בעיה עם זה. מתי את מעשנת? בזמן העבודה או בהפסקות?

רקפת: אני בטוח מעשנת בסטודיו יותר מאשר במקומות אחרים, אני מעשנת בזמן ג'יטאן, סיגריות של פועלים צרפתיים משנות העבודה, תוך כדי הסיגריות שלי הן החמישים, יש להן טעם הרבה יותר חזק משל סיגריות אחרות. אין אותן בארץ. כשאני לא משיגה אותן אני כמעט לא מעשנת.

נעמי: נראה לי שיש בך איזו קשיחות מסוימת, לעשן דווקא ג'יטאן ...

לישון בסטודיו, כל היום אני רקפת: אז הגוף שלי באמת מאוד עמיד, אני יכולה מסתובבת בדרכים, אני לא רגישה לאבק, אין לי אלרגיות, ומצד שני כנראה שיש לי צד אחר, אני לא יודעת איך לקרוא לו, פחדנות? אולי זה קשור לזה שאני בן אדם קצת סגור, קצת ביישן. אני כל הזמן בניסיון להרחיב אותו, את הצד הזה, החיים שלי רצופי בקים להרחיב את התחום המצומצם, אני אישה מהפרברים, מראשון לציון, מא שדוחפת ודוחפת את הגבול בין ראשון לבין העיר הגדולה. בסוף אולי אני עוד אגור בתל אביב או בניו יורק. על פניו אולי יכולתי לנסוע לניו יורק לעבוד שם בעבודות שונות.

נעמי: ומה עוצר אותך?

רקפת: אני לא כל כך מסתדרת עם עבודה, אמנם אני מטפלת באנשים ואוהבת את זה, אבל לא קיימת אצלי החוויה של אפשרות פשוטה לעבוד. יש לי מניפסט שהכותרת שלו היא "נשים צריכות לסרב ללכת למקומות העבודה". בעיקרון המניפסט ר לה.טוען שהאישה מוגדרת כחסרה ולכן צריך לתת לה את מה שחסר

נעמי: זה שאת מ'ראשון' זה מרכיב חשוב בהגדרה שלך.

רקפת: זה חלק מהעמדה שלי, חלק ממה שיש לי להגיד. בעבודות קודמות, למשל –בעבודת וידיאו שאני מדברת עם תפוח אדמה בפה, יש לזה גם הקשר מעמדי עם לי תמיד "אוכלי תפוחי האדמה", אוכלי הצ'יפס וקטשופ. בעבודות שלי האנשים נראים קצת מעוכים, גם העבודות של הפורנו קשורות לפרבר, הן קשורות לחיים ב'ראשון'.

נעמי: הפורנו הוא בעיניך סוג של מפלט מחיי הפרברים?

רקפת: לפורנו יש כמה תפקידים. יש שידוך מוכר בין פורנו לחצר האחורית של חה. בעיר הגדולה יש הפרבר. אנשים עוברים לפרבר כי הוא נחשב מקום טוב למשל למשל מכוני ליווי, ב'ראשון' אתה לא רואה את זה, אפילו לא סטיקרים של מכוני ליווי. מצד שני אני עובדת עם ילדים של מהגרים ועם ילדים ונוער במצבי סיכון, ובעצם הילדים האלו, שמצבם המוזנח מאוד בולט, חשופים לכול אפילו שם, לאינטרנט, לכך

רה מאוד פורנוגרפית. יש איזו שארית של זה בגרפיטי ברחוב, שאנו חיים בצו
בשרבוטים בתחנות אוטובוס.

נעמי: והקשר של הפורנו לפמיניזם?

רקפת: ההקשר הפמיניסטי זה להסתכל על גברים עירומים, ולהשתמש במרחב הזה,
באותה צורה שהם משתמשים בגוף הנשי. יש לזה הקשר ברמה של בדיחות פואטיות
קום של אבדן מרחב, בהקשר הפסיכואנליטי של הפאלוס, שהפאלוס הוא גבר במ -
שואה, למרות שאני לא -מחוברת פורנו. יש לפורנו גם הקשר יהודי, הקשר של פוסט
קשורה בצורה ישירה להקשר הזה, אלא רק בעקיפין.

בים נעמי: בחלק גדול מהעבודות שלך אני רואה דווקא סוג של בני טובים, אולי בני טו
טעוני טיפוח.

רקפת: גם בזה אני משחקת משחק כפול, אני גם מ'ראשון' וגם אישה מוחזקת, כלומר
יש לי זמן פנוי להיות אמנית, זה משחק כפול, אני לא באמת... אני הולכת לאופרה,
והולכת לשחות בסנטר, מסתפרת בגן העיר, לא באמת מעמד נמוך... הרבה פעמים
כוס יין טוב וחווה ייאוש וגם מלנכוליה שאין לי יותר... יש אני יושבת בבית קפה עם
שכבות שלמות של אנשים שאין להם זמן לשבת בבית קפה ולרחם על עצמם. אולי
התחושה של בני טובים קשורה לכך שלמדתי עם אנשים צעירים ממני, דור שגדל
בצורה שונה.

נעמי: אז מאיפה הדימויים שלך מתחילים?

התחלתי לעשות אמנות, מצאתי את עצמי מציירת, ולאט לאט מתוך רקפת: כש
השרבוט נוצר דימוי. הדיוקן התחיל מהסתכלות בעיתון, בכל מיני אנשים, איך שהם
לקחתי פורנו, שהרבה פעמים ממש מצולם בו -מצטלמים לעיתון. בסדרה של הפורנו
חיברתי אותו עם עשיר ו-תחת-תחת, הסתכלתי ב"גלובס" או ב"כלכליסט" על פרצוף
התחת, זה די מתאים...

נעמי: ועכשיו ממה את עובדת?

רקפת: זה נהיה יותר ויותר מעיתונים, דימויים תקשורתיים. זה לא כל כך משמעותי,
מה שמשמעותי הוא סחף הגירויים הוויזואליים שמגיע מהתקשורת. לתערוכה
ם", עסקתי שם בבדידות שהצגתי בסדנאות האמנים בתל אביב קראו "חברים דמיוני"
מול העולם, ובניסיון להפיח רוח חיים בדימויים, ניסיון עקר, מצחיק, נדון לכישלון.

נעמי: לפני שהתחלת לעבוד בסדנה, נורא פחדת, מה הפחיד אותך כל כך?

רקפת: אני בן אדם כאוטי, לא מאורגן, עם פוביות לא מעטות, חששתי שזה ידרוש
ממני למידה טכנית, ושעלול להיווצר פער בין היכולת שלי לבין מה שאעשה בסדנה,
שזה ידרוש ממני לעבוד בצורה שונה ממה שאני רגילה, ולא ידעתי אם אצליח. אבל
י שעה נרגעתי ומיד התחלתי ליהנות.ביום הראשון שהגעתי רן קיבל אותי, ותוך חצ

נעמי: ממה נהנית?

רקפת: מהכול, מהאנשים, מהמקום, אפילו מהדרך לירושלים, מהתנורים כשהיה צריך העניין של ארוחות הצהריים, -לחמם, מהשינוי באורח החיים, הייתה רוטינה כזו יה, שיחסית הפלאפל ביום חמישי, והמפגש עם צומת שיש בו חומר ושיש לו היסטור נשמרה בסדנה. בפולקלור שלי, בחוסר ההבנה שלי, יש בזה משהו נורא נעים, זה שעבדו הרבה שנים בצורה הזו, במתכת, בחומצה, באספלט, אני לא יודעת אם נוסטלגיה זו המילה שאני רוצה להגיד...

נעמי: זה מאוד שונה מהדרך שבה את עובדת בסטודיו.

שניות: מצד אחד אני עם יד על הדופק, יש את רוח הזמן, רקפת: בעבודות שלי קיימת יש מידיעות, מצד שני קיים מאבק על אינטימיות. הסדנה הייתה איזה מפגש ששם הרבה יותר משקל על ערכים שלרבים מאתנו הלכו לאיבוד בעולם העכשווי, סוג של מיומנות צניעות, של נועם הליכות, עבודה בחומרים, תמיכה של ידע של האנשים ו בטכניקות ידניות, וזה אפשר לעשות מחקר קטן ביחד, זה היה כמו "ללכת עם ולהרגיש בלי", את לא צריכה לוותר על הטמפרמנט שלך ולרכוש בעצמך את כל הידע האינטימי, אבל את פוגשת את כל זה ונמצאת בחברה של זה לתקופה מסוימת, זה משהו שבסטודיו אני עסוקה בו בצורה אחרת.

נעמי: ומה עם התרגום של איכויות כמו נזילות של צבע? האם ויתרת על זה?

רקפת: כציירת אני משוררת, אני יודעת לכתוב, לא לתרגם, אני יודעת להיות סקפטית ואירונית לגבי האקספרסיביות שלי, אבל אני לא יודעת לתרגם, אף על פי שהציור שלי אבל זה מין תרגום שהמרכזיות שלו היא הוא בעצם מין תרגום של דימוי מהעיתון, מעפניות", מעין חימום יתר, שמשנה אותו, את הדימוי, לגמרי"

נעמי: ומהיכן שאבת את הדימויים להדפסים?

רקפת: מסתם... מהראש... יש סדרה שעשיתי בסוף שיש בה הכלאות של עבודות של ים הם מהרגשות שלי, אמנים גברים עם שרבוטים שלי, אבל כל הדימויים לתחריט פחדים קיומיים מהתקופה הזו, פחדים שאולי הולכים להתממש...